

Vardas: Irena
Pavardė: Staškevičienė
Amžius: 1926m. (86 m.).
Išsilavinimas: 4 klasės.
Gyvenamoji vieta: Pajstriečių k. (Pasvalio r.)

Aš, Irena Svirplytė Staškevičienė gimiau 1926 m. sausio 2d. Kidžionių kaime tuometiniame Pušaloto valsčiuje. Lankiau Kidžionių pradinę mokyklėlę ir baigiau tik 4 klases. Dirbau savo tėvų ūkyje, ravėjau daržus, ganiau karves, žąsis.

Vieną 1949 m. pavasario dieną per kaimynus pasklido žinia, kad atvyksta rusų kariai ir tęsiasi trėmimai, mama žinojo, kad tremis ir pabėgo pas gimines. Paliko mane ir tėvelį. Tėvelis Jonas Svirplys (1896-1962) spėjo pasiimti lašinukų, duonos kepalėlį, maišą drabužių, patalynes. Tėvas pasakė, kad tremia už tai, kad turime 20 ha žemės ir didelį sodą.

Iki Panevėžio su arkliais vežė pilną vežimą nekaltų žmonių. Atvežė į Panevėžio geležinkelio stotį, o Panevėžyje sulaipino į didelius vagonus užkaltais langais, vežė apie 3 savaites. Atsidūrėme Irkutsko srityje, Taišeto rajone, Žilgaradok kaimelyje.

Tremtyje mus apgyvendino ilgame barake bei jo mažame kambarėlyje, kuriame buvo dar 3 šeimos. Lovas pasidarėme patys iš lentų, mūsų barake gyveno apie 200 žmonių. Reikėjo ir pasikūrent, kad būtų šiltą – tad malkas teko taip pat kirsti patiems. Man teko dirbti nesunkų darbą, spirito fabrike prie anglių padavimo įtaiso – operatore, tėvelis dirbo plytų fabrike.

Mes sekmadieniais nedirbome, tai būdavo pati didžiausia šventė, o kai ateidavo Šv. Velykos ar Šv. Kalėdos, tada slapta sukalbėdavome poterius savo kambarėliuose.

Buvo didelis maisto trūkumas, dėl kepalėlio duonos reikėjo stovėti labai ilgose eilėse, o apie mėsą nebuvo nė minties. Buvome susikasę nedidelį darželį, kuriame auginome bulves. Manau, kad kareiviai nebuvo žiaurūs, jie tik vykdė valdžios įsakymus. Po 5-erių metų sulaukiau mamos Marijonos (1898-1965) ir brolio Jono (1936m.) iš Lietuvos.

1957 m. aš ištekėjau už Antano Svirplio (1911-1996) taip pat tremtinio, Sibire susilaukiau vieno berniuko. 1959 m. grįžome į Lietuvą, čia gimė dar 3 berniukai. Baigiau Baisiogalos veterinarijos akademiją, dirbau veterinarijos gydytojo padėjėja Jurgėnų kolūkyje, skiepijau gyvulius bei juos prižiūrėjau, ten dirbau iki pensijos ir dar būdama pensijoje dirbau, nes šis darbas man labai patiko.

Grįžome į Antano brolio namus, nes vyro gimtinėje neleido prisiregistruoti, bet po kiek laiko savivaldybes dėka prisiregistravome ir gyvenome vyro Antano gimtinėje Pajstriečių kaime Pasvalio rajone. Mums, kaip tremtiniam, neleido turėti elektros, tai vyras pagamino generatorių. Dar ir dabar gyvenu Pajstriečių kaime su sūnumi, jo žmona ir dviem anūkėmis. Mano brolis Jonas gyvena Šiauliuose, o kiti mano vaikai aplinkiniuose kaimuose.